

לכבוד בית משפט עליון

אני xxx אמבש בן 16 וחצי ת.ז. xxxxxxx

ברצוני להתלונן על כל מה שפגעו בי במשך השלוש וחצי שנים האחרונות המשטרה, הרווחה, פנימייה ועוד.

הוציאו אותנו מהבית, הפרידו בינינו.

בהילולא של רבי נחמן הורודענקר, נסענו לקבר שלו בטבריה להתפלל ובחזור לקראת היציאה מבית הקברות עלינו על הרכב ופתאום נשמע רעש חזק מאחור על הרכב כי המשטרה דפקו עליו.

עצרו את אבא שלי, שמו עליו אזיקים והכניסו אותנו לניידת. עיכבו אותנו עד מאוחר בלילה ליד הניידת שבה הוא ישב. דאגנו לשלומנו, חששנו שלא נראה אותו יותר ואפילו שהשוטרים אסרו להתקרב אליו עקפתי אותם ודפקתי על החלון להגיד לו שלום והוא עשה לי שלום בחזרה. שרנו כל האחים נ-נח בתפילה לשלומנו ולשלום כולם. היינו רק הבנים ביחד וגם לא כולם ואת שאר המשפחה גם הוציאו מהבית. התברר שהעיכוב היה בגלל שהמשטרה של טבריה חיכו שיגיעו ניידות מירושלים לאסוף אותנו וכשהגיעו נסענו בניידות לירושלים לתחנת המשטרה במגרש הרוסים.

הגענו למגרש הרוסים בסביבות שלוש וחצי לפנות בוקר. את אבא שלי הכניסו למעצר ומאז לא ראיתי אותו יותר. חקרו אותנו ולאחר מכן הכניסו אותי ואת אח של xxx למרכז חירום מבטח עוז שברמת שלמה ושם נפגשתי עם אמא פעם בשבועיים בפיקוח שם המדריכים עשו לי 'אחיזות' כואבות במשך שעות. כלומר, תופסים לי ידיים במשך שעתיים על הרצפה כשהידיים משולבות כמו X תופסים לי את שני הידיים צמוד עד שאני נרגע. עשו לי את זה בדרך אלימה וגם המדריך xxx הפיל אותי בבעיטה לריצפה ואחז אותי. ועשו לנו גם שיחות וטיפול הרסני. מהמשטרה חקר אותנו חוקר ילדים בשם **מיכה הרן** ששיקר לנו בחקירה ואמר לנו: "נכון שנפגעתם נכון שאבא שלך היה כך וכך.. " ורצה שאאשר לו דברים וגם איים שאם לא אשתף פעולה אצטרך להיחקר עם מכות בידי חוקרי המשטרה.

לאחר ארבעה חודשים של סבל וגם דאגה לשלום כל המשפחה כי ידעתי שכולם סובלים לאחר פירוק הבית, העבירו אותי משם ל'בית חגי'. אני חשבתי שאולי יהיה לי טוב ושאוכל להיות סוף סוף בקשר עם המשפחה ושיתנו לי יציאות לאמא, אבל כשהתקבלתי הבנתי שטעיתי ורק סגרו אותי יותר ואחרי קצת זמן לקחו לי את הפלאפון וכל דרך להיות בקשר עם אמא שלי והמשפחה ובלי פגישות. פגעו בי גם הצוות וגם הנערים במכות השפלות ובסחיטות כסף. באחד המקרים כשיצאנו, אני והמדריך xxx ועוד נער, חנינו ב'גן החיות התנ"כי' על מנת לאסוף את המדריכה ושם המדריך הרים עליי ידיים והרביץ לי ברכב וכן היו עוד כמה וכמה פעמים שהרביץ לי בפנימייה, בעט חפץ לעברי, דחף אותי ועוד, וכשהייתי במקלחת הוא חיבק אותי מאחורה. את הכסף שבשבילו עבדתי בפינת חי למשך תקופה מאוד ארוכה לא שילמו לי ורק כשאיימתי בתלונה ועשיתי בלגן שילמו לי וגם גנבו ממני כסף הנערים והצוות. עשו לי גם טיפול הרסני שגרם לי הרבה כאב והרס; שהרס לי את כל העולם הפנימי. **ד"ר ויינשטיין**, הפסיכיאטר של 'בית חגי' שיחק לי עם כדורים פסיכיאטרים ובכלל לא הקשיב לי ושמע רק לשרית ורד **העובדת סוציאלית** שטענה עליי דברים שיקריים. ויומיים לאחר העדות הוא הפסיק לי את הכדורים. ויש עוד דברים שעברתי בפנימיית 'בית חגי' סבל. אבל הדברים הקשים ביותר שעברתי זה שהכריחו אותי באיומים להעיד נגד אבא שלי ונתנו לי כדורים פסיכיאטרים על אף שהבטיחו לי שאחרי החקירות עם **החוקר ילדים מיכה הרן** הכל יסתיים.

כשהיינו עוד בבית עם המשפחה, בחמישה חודשים האחרונים שלפני המעצר של אבא שלי הייתי בן 13 וחגגו לי בר מצווה ... **פרטים העלולים לחשוף זהותו של הקטין שמורים במערכת...**

.. חמישה ימים לאחר מכן פירקו את המשפחה, המשטרה רצו שאעיד שקרים נגד אבא שלי ולא הסכמתי לזה בהתחלה.

שגיא אופיר וליזו וולפוס התובעים מהפרקליטות נגד אבא שלי, אמרו לי לפני העדויות: "תגיד שאנסת, לא נעמיד אותך לדין, מה אכפת לך, גם אם זה שקר" גם אמרו שהעדויות שלי לא תצא אמינה במידה ויוכיחו ההגנה שכן אנסתי. והוסיפו שגם אח שלך B אמר שאנס את xxx ולא עשינו לו כלום כי רצו שאשקר על מנת שאוכל להכניס את אבי לכלא ולהשיג את שמם.

שיתפתי פעולה ושיקרתי.

רק בדבר אחד לא הסכמתי לשקר: להגיד שאנסתי.

גם **ליזו וולפוס** עודדה אותי שאני יכול להיות העו"ד הכי טוב.

בשביל להוריד מעצמי את הלחץ שעשו לי **שגיא אופיר וליזו וולפוס** וכדי שלא אצטרך לשקר שאנסתי, סיפרתי מציאות אחרת: אמרתי שאבא היה אחראי על הכל, **...פרטים חסויים שמורים במערכת...** ובכללי – שיקרתי. **שרית ורד העו"ס** היתה אומרת לי: "אתה צריך להציל את המשפחה שלך שלא יסבלו" והיא וכולם גרמו לי להבין שאולי מישהו מת או ימות אם לא אשתף פעולה עם התביעה ושיתפתי פעולה ואף כדי להוכיח שהעדויות שלי אמינה נגד אבא מרוב שפגעו בי ושיגעו לי את השכל **שגיא אופיר וליזו וולפוס ומיכה הרן** והפנימייה נאלצתי לפגוע בעצמי לפני בדיקה רפואית **...פרטים מצונזרים שמורים במערכת...** על מנת להוכיח את האשמות נגד אבא שלי ולגרום שהשופטים יחוסו עליי.

הם גם השתמשו באותם הדברים שאמרתי והכניסו את אמא שלי לכלא נווה תרצה לשנה כי שיקרתי שאמא שלי היתה קורבן ושעודדה את אבא שלי לפגוע בנו, אבל כבר לא היה איכפת לי. הרסו אותי ואף גרמו לי להרוס במו ידי את עצמי, כבר לא היה איכפת לי להעיד גם נגדה כל כך שיחקו בי המשטרה והרווחה בעזרת הפנימייה...

אבל היו אנשים בתוך הפנימייה שתמכו בי ועזרו לי אבל הם היו רק מיעוט. ובכללי הייתי בדיכאון בעיקר סביב העדויות שרצו שאעיד נגד אבא והצרות שעשו לי בפנימייה.

חתכתי ידיים וחזה והוצאתי דם ובקושי התייחסו לזה. כי כשחתכתי, צוות הפנימייה פחדו לפגוע בקשרים המשותפים שלהם עם המשטרה סביב העדות שלי נגד אבא ושאר הנאשמים ולא חיפשו את טובתי האישית בשיקולים שלהם ודאגו שאהיה רשאי להעיד גם אם ישלחו אותי לבדיקה פסיכיאטרית. שמעתי בבית חולים את המנהל מעונות בפנימייה, xxx, משכנע את דוקטור xxx שישחרר אותי ושמדובר במקרה חד פעמי. וכך עברתי בדיקה פסיכיאטרית בבית החולים בבאר שבע ולאחר הבדיקה הם הסכימו ביניהם לשחרר אותי, ושיחררו אותי באותו יום.

בעדויות סבלתי מאוד.

לאחר התקופה של העדויות וכשהעדתי נגד אבא ושאר הנאשמים שקרים רציתי לעזוב את הפנימייה ואת החיים.

מרוב הדיכאון לא השלמתי עם הכאב הנפשי, ולא הרגשתי כאב פיזי. כיביתי סיגריות על הידיים וביקשתי מהנערים בפנימייה בתור משחק מצידם, שיתנו לי סטירות.

ושוב איימתי להתאבד גם סביב זה שסבלתי מאוד בפנימייה, אבל הפעם, זה כבר לא היה משנה להם כל כך כי כבר העדתי ונגמר שלבי העדויות וזה כבר לא יזיק לעדויות. ושלחו אותי לבדיקה והתאשפזתי בהסכמה. שמחתי שסוף סוף הצלחתי לצאת משם כי רק רציתי לצאת משם בכל דרך והצלחתי ולכן שמחתי, אבל נפלתי לגיהנום חדש. ושם נתנו לי כדורים והכניסו אותי סתם לחדר הרגעה וכשהתנגדתי פעם אחת לכדור הביאו לי את זה בזריקה בישבן ובדרך אלימה, דחפו אותי, תפסו לי את הידיים והרגליים בכח ודפקו לי את הראש במיטת הברזל שזרקו אותי עליה. וגם בנוסף לזה גם שם שיקרו לי מהפנימייה, בעיקר **העובדת סוציאלית שרית ורד**, שאמא רוצה לפגוע בי. ושיכנעו אותי שלא אפגוש אותה, מה שעשו והצליחו דרך שקרים ומניפולציות כל השנים שהייתי שם.

בנוסף מהפנימייה באו אליי גם המדריכים **ושרית ורד העוס"ית** כדי לחזק את המחשבות האובדניות שלי כי העדיפו אותי בקבר. ממש כך הרגשתי כי פחדו שאתלונן עליהם ובפרט כששמעו גם מהבית חולים שיש לי מטען גדול עליהם ושאני לא רוצה לחזור לשם.

ורק בסוף אחרי שבאו ושיכנעו אותי הרבה עם שקרים וממתקים ועוד, נתתי בהם אמון וחזרתי לפנימייה. שוב התעללו בי ואפילו שגם ידעו שסבלתי בבית חולים כי שיתפתי אותם השתמשו בזה כדי לאיים עליי שיחזירו אותי לשם ופעם אחת ניסו להחזיר אותי לשם וברחתי. חזרתי באותו יום לפנימייה בתקווה שיניחו לי עם הבית חולים פסיכיאטרי, כי חשבתי שאם אחזור אפתור בעצם את הבעיה שהם חשדו בי שאברח מהפנימייה וקרה שהניחו לי. בפרט כי ידעו שלא יוכלו להכניס אותי כשהרופאה ד"ר מרינה המליצה עליי טוב. לאחר מכן, ביום הגזר דין של אבא שלי ואסא, לא הסכימו שאלך לשם הסירוב שלהם הראה לי שלא איכפת להם ממני וששיקרו לי שרוצים בטובתי, כי לעדויות נגד אבא שלי והנאשמים הסכימו שאלך ומה קרה הפעם שלא הסכימו?

ואני הייתי סקרן לדעת מה קורה עם הגזר דין, היו לי רגשות מעורבים שמצד אחד היה חשוב לי לדעת מה קורה ומה יקרה עם אבא שלי ודאגתי ומצד שני היה חשוב לי לדעת שהצלחתי להציל את המשפחה בזה שישב בכלא כמו שהסבירו לי ושיקרו לי.

ברחתי בלילה. יצאתי בלי כלום רק עם עצמי וכסף לאוטובוס. הייתי בתחנה מרכזית חיכיתי לאוטובוס ונסעתי, כיוון שהיה קר בחוץ אז היה לי רעיון להיות בכותל המערבי ושמה התפללתי שיהיה טוב. ביום נסעתי לבית משפט מחוזי ופגשתי בחוץ את אמא שלי ואת אחותי אXX בפעם הראשונה לאחר תקופה ארוכה כל כך. מחוץ לבית המשפט פגשתי גם את **שגיא אופיר וליזו וולפוס** והם אמרו לי שאתעלם מאמא ומכל הנשים.

בגזר הדין שלא בצדק אבא שלי קיבל 26 שנים ואסא קיבל 6 שנים ודיברתי בתקשורת שטויות על אבא שלי.

באותו היום, לאחר הגזר דין נפגשתי עם אחותי אXX והיא התחילה לספר לי על כל הסבל שסבלה בשנים האלה מהמשטרה והרווחה וגם סיפרה לי על שאר האחים שסבלו ונתנה לי איזו שהיא פרספקטיבה שונה, אמיתית ונפתחו עיניי ובנוסף גם בפנימייה כשחזרתי לאחר הבריחה לא הענישו אותי על הבריחה וגם לא הפעילו את המשטרה באותו יום שברחתי עד כמה שידוע לי. עם זאת כששאלתי את המנהל אXX על כך ומה הסיבה שלא הסכימו שאלך לגזר הדין, הוא לא ידע לענות לי, נסתם פיו, הוא התחמק.

את B פגשתי פעם ראשונה קצת לפני העדות נגד אבא כש**שגיא אופיר התובע** הזמין את שנינו למשרד שלו וגם נתן לנו לצאת ביחד לבחוף כי B רצה לעשן. בפעם נוספת שראיתי אותו היתה אחרי הגזר דין, באחת הבריחות שלי, B סיפר לי שסבל וגם שאיימו עליו החוקרים ושקנו לו דברים בסך של 800 ₪ כמו בושם ועוד כדי שהוא ישתף פעולה איתם וסיפר לי על אותה התנהלות של השוטרים גם מול S-M אחותו. ושעד היום **החוקר אשר ליזמי** עושה ל B ול S-M פרוטקציות. הדברים התבררו לי יותר על השחיתות שעשו גם מולי. אז התחלתי לברוח הרבה ולחזור. זה חזר על עצמו ובהמשך גם ניסיתי לעזוב את הפנימייה דרך **הפקידת סעד** החדשה שהחליפו לי, **שרית אשורי** ולא עזר, היא רק היתה אומרת לי שאוכל צפרדעים ואבלע רוק. היא מאז היתה שותפה וניהלה את כל מה שפגעו בי. אז ברחתי וחזרתי.

אחרי יום טוב של ליל הסדר של פסח 2013 התקשרתי ל**פרקליטה ליזו וולפוס** ושיתפתי אותה במצפון שיש לי על השקרים ששיקרתי בעדויות בבית משפט המחוזי בירושלים. היא אמרה לי שכדאי שאני אתחיל דף חדש ושאעזוב את זה. ועל החלקים שאני אשם כלפי אXX ו אXX, שלא אדאג כי אני לא אשם שהובילו אותי לעשות את זה ואמרה עוד שקרים שאבא שלי הוביל אותי וכפה עליי דברים ולהתנהג כך. אני יודע שהיא יודעת שהיא משקרת, כי היא אמרה לי לשקר בעדות, גם בריענון שלפני העדות היא באה ל'בית חג' כדי להזכיר לי את מה שהתביעה רצו שאגיד שקרים ונתנה לי ממתקים.

בכל זאת בפסח אחרי השיחה איתה בפלאפון הרגשתי הקלה שסוף סוף הוצאתי את האמת והתנקיתי קצת מהשקרים.

הבריחות מהפנימייה חזרו על עצמם וגרמו לשרשרת של ארועים עם המשטרה שבה המשטרה של חברון נכנסו לתמונה והיו מאיימים עלי. שוטר בשם אבי איים עליי שיתלוש לי את הביצים ויתן לי מכות אם אברח שוב ושישים לי שבב באוזן כמו שעושים לבקר וצאן...

אחרי הרבה פעמים שטורטתי ברחתי וחזרתי ושוב המשטרה ושוב ברחתי וגם המשטרה העלו לפייסבוק תמונה שלי מה שלא רציתי וכתבו שם שיש נער נעדר ויש חשש למותו וכל מה שרצו זה שיסגירו אותי אנשים ואולי אם אמות אז אמות כבר בפנימיה עם כל ההתעללות שלהם ושל המשטרה והרווחה שמארגנת ואירגנה וניהלה הכל. **ופקידת הסעד שרית אשורי** לא התייחסה כשאמרתי לה שפוגעים בי שם ורק עודדה אותם שינסו בדרכים מניפולטיביות יותר כדי שאסבול ולא אברח. והיתה מבטיחה הבטחות שתעזור והיתה חדשה בתקופה הזאת אבל שקרנית כמוה אין ולפחות לא פגשתי. כל פעם שיקרה ובקיצור שיחקה בי ובאחד הפעמים שחזרתי ונעצרתי בוריס החוקר בחברון לא נתן לי להגיש תלונה על מה שעשו לי ולאחר שישנתי לילה במעצר השופט שמעון לייבו שיחרר אותי בערבות עצמית של 1000 ₪ והסכים לבקשה שלי שאשה בהוסטל זמני עד שיסתדרו הדברים.

עברתי להוסטל 'מבשר טוב'. שם הזמינו אותי לחקירה מתחנת מוריה על פריצה שהיתה באחת הבריחות, כשהסתובבתי ברחוב, התגעגעתי לאמא, ניסיתי לקבוע פגישה איתה. התקשרתי וקבעתי איתה פגישה והיא לא באה. כשזה קרה פעם שניה והיא לא באה, אז מרוב שהתגעגעתי אליה, הלכתי לבית בגבעת שאול ולא היה שם אף אחד.

באותו זמן הייתי בקשר עם B שהיה מגיע לבקר אותי בהוסטל. B ניסה עם תוכנית משלו ושל עוד אחרים לשכנע אותי שאפרוץ יחד איתו לבית בגבעת שאול ואגנוב להן דברים. גם כשהלכתי לבקר את אחי N ואשתו R היתה שם E אמא שלה שעזבה את אבא שלי אחרי הגזר דין והיא ניסתה להשפיע על כולם ולשכנע אותי שאמא וכל הנשים גונבות לה כסף ומוכרות את חפצי הבית ועודדה אותי לגנוב להן. אני האמנתי לה, כי כשבאתי עם B לגבעת שאול ראיתי אנשים שאני לא מכיר מוציאים את המזגנים מהבית ו B ואני רבנו איתם. לא ידעתי שבשנה שהנשים ישבו בכלא E גרה בבית והשאירה להן חובות גדולים של חשמל ולכן נאלצו למכור את המזגנים כי כשעזבה ניתקה להן את החשמל והמים. למחרת כשלא היה אף אחד פרצנו לבית בגבעת שאול ועשינו שם נזק. אמא הגיעה ונבהלה והתקשרה למשטרה. כשהשוטרים הגיעו באחד הפעמים כשנכנסנו הם עזרו לנו לגנוב כי שמעו מאיתנו על גזר הדין.

בקיצור התנגדתי לחקירה אמרתי שאני בהוסטל, שאל החוקר איזה הוסטל עניתי "תחפש"... ושוב טורטתי כי האמנתי וסמכתי עליהם וחזרתי לבית חגי וממבשר טוב עברתי ל"אתנחתא" שזה גם הוסטל זמני ואחרי תקופה של שקט מהמשטרה ברחתי מאתנחתא בעקבות ריב שטותי של מכות שבו האשימו בעיקר אותי.

כשברחתי, ישנתי בגן הפעמון נגנב לי תיק עם תעודת זהות וכסף ולמחרת בבוקר שאלתי את האחראי שם והוא אמר לי שיחפש והוא לא מצא הוא הסביר לי שאני יכול לבדוק את המצלמות ביפו ועזר לי ונתן לי כסף לנסיעה. כשנסעתי ליפו הם אמרו לי שבשביל לפתוח את המצלמות צריך שוטר אז הלכתי למגרש הרוסים ושם כשהגשתי תלונה עצרו אותי והעבירו אותי לתחנת מוריה ועשו לי חקירה סביב הפריצה הבריחות ועוד דברים שהוסיפו. שתקתי בחקירה ולא אמרתי כלום. שאלו אותי שאלות ולא עניתי, אז הקצין שחקר אותי זרק לי משפטים כמו: "נראה לך מה זה! על כל דבר הכי קטן נכתוב לך תיק כי אתה לא משתף פעולה" וגם לא רציתי לחתום על החקירה אז הכריחו אותי באלימות הקצין צעק ודחף אותי לקיר ולשולחן. ובאו שלושה שוטרים או יותר ועיקמו לי את הידיים והאצבעות ולקחו לי טביעת אצבע בכח ובכללי קיללו והתייחסו מאוד מגעיל כמו בחברון. לקצין נראה לי קוראים איציק. בלילה שלחו אותי למגרש הרוסים ולמחרת הנחשונים שיקרו לי כשהייתי בהמתנה שלא אשתחרר במידה ולא אדבר עם **פקידת הסעד שרית אשורי** ולאחר שעתיים שיחררו אותי. אם אני לא טועה השופט הפלילי החליט לשחרר אותי לפני.

מ'אתנחתא' עברתי ל'נירים' אחרי שהמנהל של 'אתנחתא' ירון ושרית אשורי המליצו לי עליהם. אבל לא אמרו לי שמדובר ברמה כזאת אינטנסיבית של טיפול נפשי כי לא רציתי ואני לא רוצה פנימיה טיפולית אבל זו האופציה הטובה שהיתה וגם זה בסך הכל מקום טוב עם לימודים גבוהים. כשהתקבלתי ל'נירים' בהתחלה היה מאוד טוב ולאחר תקופה קצרה התחילו בעיות בפנימיה ורציתי בגלל זה לברוח. לא ידעתי את הדרך להגיע לתחנת רכבת כי הייתי חדש ולא רציתי לבזבז כסף על מונית או אוטובוס כדי שיהיה לי מספיק לרכבת. אז חשבתי על רעיון פשוט ללכת ליד פסי הרכבת עד לתחנת עכו. יצאתי ברגל **והמדריכה יעל** נסעה אחרי עם אופניים ודיברה איתי וניסתה לשכנע אותי לחזור בדרך בכביש וגם ליד פסי הרכבת עד שנהיה לה פנצ'ר בגלגל של האופניים והיא הלכה איתי ברגל וניסתה עוד לשכנע אותי לחזור לפנימיה, עד שהסכמתי וחזרתי איתה ועם המנהל אמנון בתוך רכב משטרה. כשחזרתי ניסיתי שוב לברוח ונעלו אותי במשרד ולא נתנו לי לצאת עד שהצלחתי לברוח מהחלון ושוב דיברו איתי ושוב חזרתי. ולמחרת הם התעקשו שאבדק בבית חולים פסיכיאטרי ושלחו אותי לבדיקה בבית חולים פסיכיאטרי מעלה הכרמל. הם אמרו לרופאה שהכניסה אותי שקרים בקשר אלי, אמרו שעליתי על פסי רכבת ושרציתי לשרוט את עצמי עשו לה הכנה וכרגיל עושים הכנה לרופאים ולכולם. בהתחלה ברחתי, כי לא רציתי להתאשפז סתם וחשבתי שאם אברח לא יכניסו אותי שוב, כמו שהיה בבית חגי, אבל טעיתי, ברחתי ולמחרת 'נתנו לי מילה' שזו רק בדיקה. שוב האמנתי להם והם איימו שאם לא אשתף פעולה יעיפו אותי מהפנימייה. שיקרו לי ונכנסתי לשבוע הסתכלות לבית החולים הפסיכיאטרי. לאחר מכן ד"ר דניאל הרופא שהיה לי כתב בהמלצה שאין לי שום מחלת נפש ושיחרר אותי מבית החולים. וחזרתי לנירים.

לאחר תקופה ארוכה של ארבע או חמש חודשים שהיה לי טוב שלמדתי ועשיתי בגרויות, שוב חזרה **הפקידת סעד שרית אשורי מהרווחה**, בניסיון להכניס אותי לבית חולים פסיכיאטרי בטענה שקרית שאמא משפיעה עליי לרעה ושאנו נפגשים ומדברים ללא פיקוח. היא ניצלה את המצב הרגיש שלי ושוב חזרה עם טענות שקריות בנוגע לעבר שלי והסיתה נגדי את **יעל המדריכה האישית** וגרמה לה שתסית עוד אחרים בפנימיה נגדי, מה שהוביל אותי בסוף לברוח, אך תוך דקות ספורות המנהל של כל הכפר מצא אותי דיבר איתי וחזרתי איתו.

נתנו לי פגישה אחת עם אמא בפיקוח אחרי שנתיים וחצי שלא נפגשנו וכיוון שחשדו שדיברתי עם אמא גם בלי פיקוח, תפרו לי תיק והאשימו אותי בהאשמות שלא היו. כשזרקתי אבן בתור משחק לכיוון אחד העמודי בטון של החצר בלי ניסיון לפגוע באף אדם ובלי שפגעה, **המדריכה יעל** עמדה בחצר בשיחה עם אחד הנערים ועל אף שהאבן לא פגעה בה, ניצלה את המצב ואירגנה לי ביחד עם **הפקידת סעד שרית אשורי** בלגן גדול. הייתי ב'ספסל', ספסל זהו צריך שמשמש לענישה על ידי חשיבה על המעשים דרך שאלות במחברת. הם שאלו אותי כמעט רק סביב הנושא של השיחה שאמרו שהיתה עם אמא וסביב זה רצו לתפור תיק – גם לי וגם על אמא שלי שטענו שהסיתה אותי והוציאה אותי משפיות. גם ניסו בשיטות פסיכולוגיות לשכנע אותי שהם צודקים ושאני לא שפוי. בועז, מנהל הצוותים, אמר לי בביטחון שבוודאי ברחתי מהפנימיה כי אני מפחד מהחושך בלילה בספסל ובגלל שאני רואה שדים ויש לי הזיות. ביום כשחזרתי מהספסל לחדר שלי ראיתי פתאום שמונח אצלי בארון שרוך חדש בודד בתוך ניילון זה היה לי מוזר וכששאלתי את החברים שלי שם: "מי שם לי ושל מי השרוך הזה?" אף אחד לא ידע, נכנסה בי דאגה שמישהו מנסה להגיד עלי שיש לי כוונות אובדניות והיו עוד דברים שקרו מאותו סוג שעוררו בי חשד הם גם החליטו שאני צריך להיבדק אצל הפסיכיאטר של הפנימיה ורציתי שבוע לחשוב, כי לא סתם שולחים לבדיקה לכן ביקשתי שאולי שבוע הבא אבדק אצלו, ובפרט כי שמעתי שתכננו להכניס אותי לבית חולים פסיכיאטרי. בסוף באמת החליטו שאני אעבור להיבדק בבית חולים פסיכיאטרי 'מעלה הכרמל'.

לפני שלקחו אותי לבית החולים 'מעלה הכרמל' הלכתי למנהל של הפנימיה לראות אם יש לי אופציה אחרת כי כבר חיכו לי ברכב לבית חולים ולא הסכמתי לעלות עם **יעל** אז נתנו לי את האופציה ללכת למשרד של המנהל ובעז המנהל דיבר איתי בכעס, אמר לי שאני לא שפוי ושאם לא אשתף פעולה, עוד שעתיים אני אצטרך לעזוב את הפנימיה ואם לא אלך יפנו לי או יזרקו לי את הדברים מהארון. אז לקחתי את התיק של מישהו מהם חשבתי שהתיק של המנהל וברחתי, אך התברר שזה היה של העובד סוציאלי, יהודה. הוא רץ אחרי ואמר לי שיש בתיק דברים חסויים של הנערים, אז החזרתי לו

את התיק. אז אמרו לי לחזור בטוב למשרד וכשהסכמתי וחזרתי לא נתנו לי לצאת. לאחר שכמה שעות ניסיתי לברוח ולא נתנו לי, כשניסיתי שוב לברוח מהחלון התנפלו עלי. החזקתי במשקפיים של העובד סוציאלי כדי שיפסיקו להרים עלי ידיים ושייתנו לי לצאת וזה לא הפריע להם, הם ניסו לקחת לי את המשקפיים בכח מהיד ועיקמתי אותם קצת. הם מהבוקר ניסו להזמין את המשטרה אבל חיכו לצו של הפקידת סעד לבינתיים מהפנימיה סיפרו למשטרה על עוד כמה תקריות קטנות שלי איתם שהיו באותו שבוע סביב הנסיון שלהם להכניס אותי לבית חולים פסיכיאטרי בכפיה ושיקרו שעשיתי ונדליזם ואמרו עלי שאיני שפוי ושאני מהווה סכנה ועוד שקרים, בקיצור שיקרו לשוטרים. באו חמישה שוטרים לקחת אותי קיללתי אותם אז שוטר בשם רפי עיקם לי את שורש כף היד וכמעט שבר אותה ובניידת קיללתי אותו וקילל אותי בחזרה ותפס לי יד אחת וביד שנייה שלו נתן לי מרפקים לחזה והשוטר שישב בצד השני שלי בשם יעקב, תפס לי יד שנייה וגם קילל אותי. בדרך הם עצרו בתחנת משטרה בעכו ושמו לי אזיקים בידיים וברגליים ושאלו אם אני מעדיף שיאזקוני מאחור ושם ירדו שני שוטרים ועלתה לניידת **יעל המדריכה** והכניסו אותי לבית החולים הפסיכיאטרי מעלה הכרמל".

יעל עשתה הכנה לרופא ד"ר ציברי, כמו שעשו בשאר הפעמים לפני שנכנסתי לבית החולים ולמוסדות אחרים והוא אישפז אותי. בשיחה איתו הסברתי לו שהרווחה והמשטרה עושים יד אחת כדי לפגוע בי והוא הסיק מכך שיש לי מחלה של 'פרנויה'. נפגשתי עם ד"ר ינקו פסיכיאטר פרטי והוא לעומת זאת איבחן שאני בריא ושאינ לי שום מחלה, שלא צריך לאשפז אותי, שאני לא אובדני ולא פסיכוטי ולא זקוק לתרופות.

כשנתנו לי כדורים אנטי פסיכוטיים ב'מעלה הכרמל' נמנעו מלתת לי את השם של הכדורים, בקיצור מושחתים. היחס שם היה מאוד מגעיל ואפילו שהתלוננתי שיש לי כאבי ראש וכאבים בלב מהכדורים לא החליפו לי אותם. הייתי מאושפז שם במחלקה סגורה במשך שבועיים והיה לי מאוד עצוב לחגוג שם את ראש השנה. לאחר מכן ד"ר ציברי החליט לשלוח אותי לבית חולים 'איתנים' כי קבע שיש לי מחלה ושכנע אותי וכמעט התחנן שאשתף פעולה עם ד"ר מיגל מ'איתנים' ושדבר איתו כי הם חברים טובים, כי רצה שבשקרים וברמאות אקבל עוד חוות דעת של רופא אחר מבי"ח אחר שיש לי את אותה מחלת הפרנויה שהוא איבחן.

העבירו אותי ל'איתנים'. שמחתי שביום כיפור אני לא צריך להיות ב'מעלה הכרמל' כי ידעתי שב'מעלה הכרמל' לא היו מרשים לי לצום ולא לצאת אפילו לחצר ובכללי בית חולים איתנים יותר פתוח. בסוכות היה לי קשה להיות בלי המשפחה בחג. שמחתי כשאמא באה לבקר אותי. גם שם שיחקו בי ועם הכדורים ולא הורידו לי אותם כמו שהבטיחו ולא התייחסו גם כשהתלוננתי שיש לי כאבים בלב וכאבי ראש ועוד הרגשות רעות מהכדורים, במקום להוריד את המינון כמו שאמרו, העלו לי אותו בעוד חמש מיליגרם!

בדיון בבית משפט השלום בירושלים ביקשתי מהשופט שמעון לייבו שישחרר אותי מהאשפוז הכפוי. אמרתי לו שאני לא חושב שאני צריך טיפול ושאני מרגיש שהכדורים מזיקים לי. הוא איים עלי שאם אסרב לקחת כדורים יאריכו לי את האשפוז ונחזור לתקופה של 'בית חגי' והתכוון לתקופה שסבלתי. באותו דיון **האפוטרופוס לדין לאה אליאב** צעקה על אמא שלי בבית המשפט: "אמא שטן".

בדיון שאחריו הגעתי לבית משפט בתקווה שהשופט שמעון לייבו ישחרר אותי מהאשפוז. כשהבנתי שהשתכנע מהצד של הפקידת סעד שביקשה להאריך את האשפוז הכפוי, יצאתי מהאולם של בית המשפט והתחלתי לרוץ החוצה ולברוח. תפסו אותי השומרים של בית המשפט והחזירו אותי לאולם. השופט שאל אותי בלעג: "למה זה היה?" אז התעצבנתי וזרקתי עליו שקית. בפרט שראיתי שאמא שלי בוכה והמצב לא טוב. הרגשתי שאנחנו חסרי אונים, אז זה מה שעשיתי.

אח שלי NF בא לבקר אותי ב'איתנים' ואמר לי **שהאפוטרופוס לדין לאה אליאב** סיפרה לו באותו יום, שכל העניין סביב הבית חולים הפסיכיאטרי לא היה קורה אם הייתי משתף פעולה איתם ולא עם ההגנה על אבא שלי.

הבנתי עוד מזה שרוצים לתפור לי תיק פסיכיאטרי כדי שלא אוכל לחזור בי מהעדות נגד אבא שלי ולכן מנסים להגיד שאני פראנויה, פסיכוטי, דלוזיה, פוסט טראומה ופולי אדו עם אמא שלי...

לכן לא רציתי לעשות את האיבחונים הדידקטים פסיכולוגים של בית החולים. כשד"ר טניה קראה לי לעשות איבחון שאלתי אותה: "למה חייב?"

היא ענתה: "כי בית משפט החליט"

אמרתי לה: "אולי בית משפט לנוער, אבל עכשיו עושים עוד ערעור במחוזי"

ד"ר טניה אמרה בכעס: "אני כותבת לבית משפט שאתה לא מסכים! אתה מעכב את כל הדברים שבא לי לעשות! כשלא יהיה אבחון אתה תשאר פה לעוד זמן, יש פחות סיכויים שאתה תקבל ערעור חיובי, אתה לא מבין את זה?!"

פחדתי ממנה ועניתי לה: "טוב אני אעשה את האיבחון"

אז היא ענתה: "אל תעשה לי טובות".

התייעצתי עם עו"ד והוא אמר לי שאני אבקש שיביאו לי עו"ד שיהיה נוכח באיבחון. כשביקשתי מהם שיביאו לאיבחון עו"ד, המאבחנת הודיעה לד"ר טניה על זה אז ד"ר טניה שאלה אותי:

"xxx, איזה עו"ד אמר לך? מי העו"ד?"

עניתי לה: "עו"ד"

אז איימה עליי: "עכשיו הוא חתם על ההמשך שלך, חבל על הזמן...אני סיימתי!"

שאלתי אותה: "למה?...מה?...?"

היא ענתה בלעג: "גם לי עו"ד אמר לא לדבר איתך..."

אמרתי לה: "לא...הוא אמר שאני כן אעשה אבחון אבל עם עו"ד"

היא ענתה: "עם עו"ד לא עושים שום דבר!"

שאלתי: "למה לא?"

אמרה: "אתה בבית חולים יש פה רק רופאים ולא עורכי דין."

עניתי: "אז אי אפשר לעשות את זה" ואמרה: "כן מאוד חבל אי אפשר לעשות את זה." והוסיפה בשיחה אחרי: "אני לא מרשה לך קשר איתו, הוא מזיק לך ומחר ניקח לך את הטלפון" כי לא נתתי לה את המספר שלו

התקשרתי שוב לעו"ד והוא אמר לי שאבקש שיעשו לי את האיבחונים רק אחרי שיומיים לפני לא יתנו לי כדורים כי אחרת התוצאות יוצאות על הפנים ומאוד נמוכות כשמטושטשים מהכדור. למחרת בבוקר כשראיתי את ד"ר טניה אמרתי לה מה העו"ד אמר, היא כעסה ואמרה שהיא לא מוכנה לשמוע הוראות מילד ושהעו"ד שלי הוא שטן.

כבר חודשיים שאני סגור נגד רצוני בבית החולים 'איתנים' והסיפור שלי עדיין לא נגמר וממשיך עד **עצם היום הזה ה-2.12.14** כיוון שאני עדיין כאן סגור במחלקת 'נוער' בית חולים פסיכיאטרי- איתנים.

לפניכם חלק מהמכתב האותנטי בכתב יד הקטין:

לכבוד בית משפט עליון

אני ~~המשיג~~ אהבש גן 16 וחצי ת.נ. ~~המשיג~~

ברצוני להתלונן על כל מה שבצעו בי המשק השלום וחצי שנים האחרונות המשטרה, הרווחה, בנימיה ועוד.

הוציאו אותנו מנהגית, הפרצו ביננו

בהילוסא של רבי נחמן הודיענו, נסענו לקבר שלו בטבריה להתפלל ובחזור לקראת היציאה מבית הקברות עלנו על הרכב ובתאום נסחצ רעם חזק מאור על הרכב כי המשטרה דפקו עליו.

עצרו את אבא שלי, שמו עליו איזיקים והכניסו אותו לניידת. עיכבו אותנו עד מאור גליה ליד הניידת שבה הוא ישה. זאגנו לשלוחו חשנו שלא נראה אותו יותר ואבילו שהוטרים אסרו להתקרב אליו עקבתי אותם ודבקתי על החסן להגיד לו שלום והוא עשה לי שלום בחזרה. שרנו כל האחים נ-נח בתפילה לשלוחו ולשלום כולם היינו רק הבנים ביחד ועם לא כולם ואת שאר המשפחה גם הוציאו מנהגית.

התברר שהציבור היה בגלל המשטרה של טבריה חיכו שיצאו ניידות מירושלים לאסוף אותנו וכשהיצאו נסענו בניידות לירושלים לתחנת המשטרה במחנה ארוסי.

הצענו למחנה הרוסים בסביבות שלוש וחצי לבנות בוקר. את אבא שלי הכניסו למעצר ומאז לא ראיתי אותו יותר. חקרו אותנו ולאחר מכן הכניסו אותי ואת אח שלי ~~אח~~ למרכז חרום מבטח צוץ שברמת שלמה ועם נכפשת עם אחא בעת

בשבועיים בפיקוח של המזריכים עשו לי אתיות כואבות במשק עצות. כלומר, תופסים לי ידים במשק שתיים על הרצפה כשהידיים משלבות כמו תופסים לי את שני הידיים צמוד עק שאני נרצע. עשו לי את לה גזוק אליה ועם המזריק ~~המזריק~~

הבא אותי בבטיה לרצפה ואחז אותי. ועשו לנו עם שיחות וטיפול הרסני. מהמשטרה חקר אותנו חוקר ילדים בשם מיכה הרן שסיקר לנו בחקירה ואחר לנו: "לכון שנפצתם נכון שאבא שלך היה כק ובק ורצה שאשר לו דברים ועם איים שאם לא אתם בעלה אצטרק להחזיק עם מכות בידי חוקרי המשטרה.

לאחר ארבעה חודשים של סבל ועם זאזה לשלום כל המשפחה כי יצאתי שכולם סובלים לאחר פירוק הבית, הצבירו אותי משם לבית הצי. אני חשבת שאולי יהיה לי טוב ואוכל להיות סוף סוף בקשר עם המשפחה וסיתנו לי יציאות לאחא אבל כשהתקבלתי הבנת ששעית ורק ספרו אותי יותר ואחרי קצת נתן לקחו לי את

הבטאבון וכל זרק להיות בקשר עם אמת שלי והחילופה וכל פגשות. פגשו בי עם
 הצוות וגם הנצרים במקות השכלות ובסתיבות כסף. באחד המקרים כשיצאנו, אני
 והנצריק ~~הנצריק~~ ~~הנצריק~~ ואז נער, חנינו בגן החיות התנ"כי על מנת לאסוף את הנצריכה
 וגם הנצריק הרים אליי ידיים והרביץ לי ברכב וכן היו עוד כמה וכמה פעמים
 שהרביץ לי בפנימיה, בעט חבל לעברי, דחף אותי ועוד וכשהייתי במקלחת הוא חיבר אותי
 מאחורה. את הכסף שהשילמו עבדתי בבינת חי למשק תקופה מאד ארוכה לא שילמו
 לי ורק כשאיימת בתלונה ועשיתי לשאן שילמו לי וגם זנבו ממני כסף הנצרים
 והצוות. עשו לי גם שיבול הרסני שזרם לי הרבה כאב והרס, שהרס לי את כל הצולס
 הפנימי. ק"ר ויינשטיין, הפסיכיאטר של 'בית חצי' שיחק לי עם כדורים. פסיכיאטרים ובכלל
 לא הקשיב לי ושחצו רק לשרית ורד העובדת סוציאלית שצנה אליי דברים שיקריים
 ו'ומיים' לאחר הצעות הוא הפסיק לי את הכדורים. ויש עוד דברים שצברתי בפנימית
 'בית חצי' סבל. אבל הדברים הקשים ביותר שצברתי זה שהכריחו אותי באיומים להציף
 נגד אבא שלי ונתנו לי כדורים פסיכיאטרים על אף שהבטיחו לי שאחרי החקירות עם
 החוקר ילדים מיכה הרן הכל יסתיים.